

NOVOTNY TIHAMÉR

„30+” SZÖG-ART

(Művészeti Egyesület)

(Kortárs Galéria, Tatabánya, 2023. március 31 – április 29.)

NOVOTNY TIHAMÉR (1952) Budapest

Egy félig szubjektív, félig tárgyilagos megállapítással kezdeném mondandómat. A '90-es években alakult és máig kitartó, élő-viruló képző- és iparművészeti egyesületek között – amelyek egyrészt sem egy konkrét művészeti ághoz, sem valamelyik műfajhoz, sem egyféle stílushoz nem, ám annál inkább egy helyhez (településhez, annak környékéhez, egy városrészhez vagy egy sajátos genius locihoz) kötődnek, másrészt a felfogásbeli sokszínűséget, az értékálló minőséget, a szellemi függetlenséget, az önállóságot, a belső és külső kapcsolatépítést tekintik legfőbb erényüknek – a SZÖG-ART a nemzetközi megmérettetés tekintetében is kiemelkedő helyet képvisel, azaz vívott ki magának Magyarországon és külföldön egyaránt. Hasonlóan prosperáló, következetes, hiperaktív, mozgékony, energikus, ismert és elismert képzőművészeti egyesületet keveset tudnék említeni. Ilyen például a kaposvári Kapos Art, a budapesti Belvárosi Művészek Társasága, a Marosvásárhelyi Műhely főnix szervezeteként a MAMŰ Társaság vagy a szentendrei Vajda Lajos Stúdió Kulturális Egyesület.

Átnézve a SZÖG-ART-ra vonatkozó, a világhálón fellelhető irodalom majd minden szöveges és audiovizuális forrását, érdekes és hasznos információkhoz juthat az ember.

Aranyi Sándor festőművész – az egyesület spiritus rectora, vezérlő szelleme, egyszersmind gyakorlati értelemben vett motorja – egy televíziós riportban például arról beszél, hogy a '90-es évek második felében dr. Hann Ferenc (1944–2010) művészettörténésznek köszönhetően – aki ekortájt a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Tanárképző Karán oktatott – és a szegedivé váló Szuromi Pál (1942–2014) művészeti író, muzeológus közreműködésével került a SZÖG-ART, valamint annak képzőművész tagjai a Kortárs Magyar Művészeti Lexikon látókörébe. Nagy dolog volt ez akkor, hiszen olyan országos hírű művészeti helyszínek mellé sorolódtak a szegediek, mint Szentendre vagy Pécs. De Tóth Attila (1949–2017), a két másik elődjéhez hasonlóan sajnos már szintén elhunyt helytörténész és művészeti író is, akit a szegedi képzőművészet krónikásaként tartanak számon, sokat tett a csoport tagjainak népszerűsítéséért.

Hollósi Zsolt újságíró 2006-ban egy beszélgetést készített a művészeti egyesület néhány tagjával, amelynek bevezetőjében a következőképpen összegezte a csoport körüli tényeket: „Tizenöt évvel ezelőtt, 1991-ben független, önálló szellemi műhelyként alapította meg tizenegy neves szegedi vagy Szegedhez kötődő képzőművész a Szög-Art Művészeti Egyesületet. A nonprofit civil szervezet mára kiterjedt nemzetközi kapcsolatrendszerrel rendelkezik, tagjai kiállításokkal jelentkeztek már Németország, Franciaország, Lengyelország és Románia több városában. Noha nem sorolható egy-egy stílushoz, egyetlen irányzathoz az azóta számos taggal bővült csoportosulás, mégis összetartja a tagokat a folyamatos szakmai párbeszéd, a barátság, valamint a sok közös élmény és mulatságos sztori.”¹

Ugyanebben a beszélgetésben Pataki Ferenc képzőművész azt hangsúlyozza: „a Szög-Art egy kis parittyás Dávid. Fontos, hogy kisugárzó ereje ne csak a város polgáira, hanem országos, sőt nemzetközi szinten is hasson”.² Majd – mintegy a barátságok és az együttműködések jótékony erejében bízva – azt is kiemeli, hogy: „a kortárs művészeknek az állandó párbeszéd a legfontosabb feladatuk, nem törekedhetnek a kizárólagosságra”.³ Holott éppen az avantgárd vagy szelídebb értelemben a modern művészeti törekvések testvériességeket, szövetségeket, rokonszenveket, szimpátiákat, szolidaritásokat tönkretévő „ösbűne” éppen ezekben az erős tagadásokban, kizárásokban lelhető fel, teszem hozzá én. Popovics Lőrinc szobrász korrekt elismeréssel szól Aranyi Sándorról, tudniillik az ő „áldozatos és úthengerszerű szervezőmunkája megnyitotta előttünk a kapukat” – mondja, majd hozzáteszi: „így, nemcsak idehaza, hanem külföldön is egyre többfelé bemutatkozhatunk. Egyesületi szervezetben sokkal könnyebben tudunk kapcsolatot teremteni külföldön, mintha egyéneként próbálkoznánk.”⁴ Nátyi Róbert művészettörténész, aki az egyesület 15. évi jubileumi katalógusának előszavát írta, így értékelte a társaságot: „A Szög-Art az Alföld egyik legjelentősebb

művészeti szervezete, amely a kortárs szegedi képzőművészet talán legjelentősebb egyéniségeit tömöríti. A huszonegy tag között [...] festőtől a grafikuson és szobrászon át az iparművészig sokféle alkatú, stílusú, világszemléletű alkotó akad. Nehéz így közös nevezőre hozni őket, nincs is szellemi közös nevező, a megalakuláskor a barátság volt a legfontosabb kapocs.”⁵ A 2006-ban még élő Kass János (1927–2010, Kossuth- és Munkácsy Mihály-díjas grafikus, szobrász, bélyegtervező, érdemes és kiváló művész) pedig jó érzékkel állapítja meg a riportban, hogy: „a Szög-Art minden tagja más és más, ebből a színes szöttekből jön létre egy laza konglomerátum, amely olyan, mint a természet: burjánzik, virágzik, vibrál”, majd hozzáfűzi: „ha van kiút, kibontakozás, akkor az a Temesvár–Arad–Szabadka–Újvidék eurorégió keresztül vezet”,⁶ mely lehetőséget a társaság azóta részben ki is használt.

Ibos Éva művészettörténész-kritikus 2012-ben a következőket tartotta említésre méltónak a huszadik évét a szegedi Reök-palotában (Regionális Összművészeti Központban) ünneplő egyesületről: „A Szög Art nagyon »ütősen« született, első, bemutatkozó kiállításuk terében a tagok elhelyeztek egy hatalmas fatuskót, amibe mindenki – a látogatók is – beleverhettek egy szöveget. Hamarosan újra magukra vonták a figyelmet, a Horváth Mihály utcai Képtár bezárása előtti utolsó kiállítás megnyitóján a beszédek elhangzása után – a kiállítóhely megszüntetése elleni tiltakozásként – szép sorban levették műveiket a falakról és a posztamensekről, s csendben távoztak. Progresszív kezdet után jólnevelt, ám annál aktívabb folytatás következett...”⁷

Ebben a beszélgetésben, amelyet Ibos Éva Aranyi Sándorral folytatott, szóba került az egyesület elnevezése is. Itt idéznem kell a társaság vezetőjét, aki szabatosan megmagyarázza, hogy a név honnan is fakad: „Hát a szögediségből! Szinte magától jött, mert magától értetődik. Első katalógusunkban fogalmazta meg Szuromi Pali (aki egy darabig tagja is volt a Szög-Artnak), hogy mi mindent jelent a szó: például a Tisza–Maros szögét, ahol a város fekszik, de a földrajzi vonatkozásokon túl jelentheti a szög megtartó, összefogó erejét, ráadásul a mi esetünkben még konkrét funkciója is van a szögnek, hiszen a képet is azzal akasztjuk fel a falra!”⁸ – S ha már a névadásnál tartunk, akkor jó tudni, a jelenlegi tatabányai kiállítás hívószava, a „30+” SZÖG-ART arra utal, hogy az egyesület 30 + 2 éve alakult, s ennek öröme éppen 32 művésszel tiszteleg e születésnap előtt. A pontosítás kedvéért meg kell jegyeznünk, hogy bár a megalakulás 1991-ben, ám a hivatalos cégbírósági bejegyzés csak 1992-ben történt meg.

A megalakulás körülményeiről így vall Aranyi Sándor: „baráti kapcsolatban voltunk egymással, rendszeresen összejöttünk a Szeged [étterem] teraszán, s jókat beszélgettünk. Dér Pista (1937–1993), Zombori Laci, Kalmár Marci és Fritz Miska alkotta a társaság magját, s amikor Szegedre kerültem, csatlakoztam hozzájuk. Jól éreztük magunkat együtt, mivel hasonlóan gondolkodtunk a világ dolgairól, s kölcsönösen becsültük egymás munkáját. Tulajdonképpen ennek a »nem hivatalos« körnek a folytatása a Szög Art, csak épp’ nem itt alakultunk meg, hanem a Sörpatika belső termében, ahova időközben »átköltöztünk«, köszönhetően az akkori tulajdonosnak, aki helyet, sörrrel és zsíros kenyérral patronált bennünket.”⁹

A SZÖG-ART Művészeti Egyesület megalakulása óta igencsak bővelkedik kiemelkedő tettekben és eseményekben. Csoportos tárlataikkal a hazai kiállítóhelyeken túl eljutottak Európa számos országába (a fentebb említettekén túl még Szlovákiába és Olaszországba is). A SZÖG-ART által eddig harminckét alkalommal szervezett és bonyolított Plein Air–Csongrád Nemzetközi Alkotótelep munkájában, amely elsősorban a Szeged–Darmstadt testvérvárosi kapcsolatának köszönhetően jött létre, tizenhét nemzet több mint kétszáznegyven művésze vett részt. A Plein Air Nemzetközi Alkotótelep tevékenysége és gyűjteménye 2022-ben felvételt nyert Csongrád Település Értéktárába. Az egyesület együttműködési megállapodásokat kötött a Román Képzőművészek Szövetségének Temesvári Szervezetével, a szegedi Móra Ferenc Múzeummal, a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Pedagógusképző Karának Rajz–művészettörténet Tanszékével, valamint a Csongrádi Művelődési Központ és Városi Galériával.

Ez tehát a gyorskép a SZÖG-ART eddigi tevékenységéről. De térjünk még vissza néhány szólás erejéig a szögediesen ejtett szeg elnevezés néhány más lehetséges jelentéséhez.

Az már biztos, hogy a sokszínű SZÖG-ART Művészeti Egyesületnek „a középső szöge (sem) hibázik”. Ugyanakkor „csak kibújik a szög a zsákból”, tudniillik a *szögartosokat* nem lehet nem észrevenni, véka alá rejtteni, mert „a vas-szög (mindenkor) kitetszik a zsákból”. Sőt, a *szögartosok* munkáikkal általában „fején találják a szöveget”, vagy másképp kanyarintva: „fejére ütnek a szögnek”, de mondhatni

azt is, hogy „egy szögön függenek”, mert ugyanazon cél vezérli őket. Ugyanis közös világnézetük szerint „vagy földön, vagy szögön” van az ember, hiszen „az új szita szögön függ, míg ó hever a földön”. Ennyit a korszerűségről! Ám mondhatni azt is, hogy jól megkomponált kiállításokkal „szöveget ütnek (az emberek) fejébe”, s olyannyira együvé tartoznak, olyan erős közösséget alkotnak, hogy „nehéz lenne faszöggel vas-szöveget kiverni” közülük, de fogalmazhatnánk úgy is, hogy „nem kímélik a szöveget, nehogy elveszzen a patkó”, azaz „egy szög hiánya miatt meg ne sántuljon a ló”.

De szóljunk néhány komolyabb (értékállóbb, mérvadóbb) szót magáról a kiállításról is. Erről azonban mindjárt eszembe jut egy könnyed anekdota, amelyet először Szemadám György valamelyik írásában olvastam valahol. Ő ugyanis az itt is kiállító Eszik Alajostól hallotta valamikor azt a megmosolyogtató kifakadást, hogy nem érti a művészettörténéseket, miért is fáradoznak annyit a művek meghatározásával, hiszen számára csak négy alapkategória létezik. Tudniillik vannak: a *hadonászok*, a *vonalzósok*, a *fotósok* és a *viccesek*. A tárlaton jelenlévő alkotó által utólag hitelesített jóízű kiszólás valóban elgondolkodtató, mert a meghatározás a képzőművészet minden műfajára alkalmazható, sőt, a kategóriák keveredéseit, kereszteződéseit is tetten érhetjük a munkákban.

Ám mi most szóljunk méltóságteljesebben, megfontoltabban, tisztelettudóbban a jelen lévő műalkotásokról!

Bár az oldalkeret szűkösége és az alkotások nagy száma (összesen 32 művész majd 100 munkája került bemutatásra) nem teszi lehetővé számomra a részletes elemzést, ezért inkább a nagyobb összefüggésekre, valamint a kiállítás egy-két alapvonására, illetve az egyes művészek sajátosságaira, egyéni jellegzetességeire hívnám fel a figyelmet.

A jól rendezett tatabányai tárlat legfőbb jellegzetessége – amely (ellenpontozva, ütköztetve és blokkosítva, egymásnak megfeleltetve, rokonítva, illetve feleseltetve) elsősorban az alkotók egyéni törekvéseit mutatta be – a valóban vibráló sokszínűségben és változatosságban keresendő. S ez a tendenciákban, stílusokban, műfajokban, témákban és tartalmakban megnyilvánuló szellemes sokféleség olykor az egyéni teljesítményekben is tetten érhető. Lásd például Pataki Ferenc, Darázs József, Szabó Tamás vagy Sejben Lajos műveit. Mégis kimondhatjuk, hogy ennek a sokszínűségnek az alapját leginkább az egyéni teljesítmények monomániái alkotják.

Kammerlohr-Kóváts László rendezése ügyelt arra is, hogy megadja a tiszteletet az égi műtermekben alkotó művészek számára, akiknek a terem egyik végében összpontosított egyéni világi, szemléletei, anyagkezelései, témái csöppet sem veszítenek értékükből, vizsgáljuk bár őket a ma élő alkotók viszonyrendszeréből nézve. **Deák Zoltán** (1961–2020) kombinált anyagokat használó, a tér lehetőségeit is kihasználó *Eltéblábolók* keret-képe, **Dér István** létértelmet faggató *Ásatás* festménye, **Fischer Ernő** (1914–2002) rétegperspektívára épülő *A lét keletkezése* vegyes technikás műve, **Kass János** rézkarca, amely anno Juhász Ferenc *A szarvassá változott fiú* című verseskötetének borítójára került, **Lázár Pál** (1940–2007) megkapó *Hóolvadás* és **Novák András** (1936–2017) cím nélküli lírai absztraktja kétségtelenül ma is érzékeny, időtlenül korszerű, modern szemléletű művek.

Egyáltalán, minden kiállított munkából árad az az egyéni érzelmi, gondolati, világnézeti és/vagy világszemléleti meggyőződés, valamint az a technikai, illetve témabeli biztonságérzet, amely összhatásában mintha valamiféle szupra-meggyőződéssé és szuper-biztonságérzetté állna össze a néző szemében.

Aranyi Sándor tájképrészleteiből és fényfestményeiből szinte szivárog, árad, sugárzik a színek misztikus energiája, amely feltétlenül megérint, megszólít, megigéz, fogva tart bennünket. Bíró Ildikó vegyes technikás C-printjei a számítógép agyában válnak, ülepednek töredék emlékréteg-képek sejtelmes látomásaivá. **Brózka Marek** szobrainak működtetői a tömbszerűségekben, vagyis a durva megmunkálású kövekben és a törékeny („jégbe”, üvegbe fagyott) természeti parányokban (növényi részletekben), illetve az épített szerkezetek lélegzetelállító kontrasztjaiban keresendők. **Darázs József** nemcsak él a szimmetria világtörvényével, amikor festményein és szobrain a szimbólumok atavisztikus, primordiális jelképeit alkalmazza, de újra és újjá is teremti azokat. **Eszik Alajos** bravúros, szellemes, humoros és vitriolos színes figurális pasztellképeiről szinte ránk ugranak a nagybetűs élet kritikai tapasztalatokká sűrített helyzet- és jellemkomikumainak groteszk szereplői. **Farkas Pál** melankolikus klasszikus bronz kisplasztikai emberi karakterek (*Balerina*, *Barcsay Jenő*) meseteri koncentrátumai. **Felházi Ágnes** költői telítettségű festményein a begyűjtött és elraktározott természeti látványelemeket rétegzetten transzparens belső tájképekké, lélektérképekké alakítja, dolgozza át. **Fritz Mihály** mívesen aprólékos, realista szemléletű, sokasodó ezüstérméi a magyar törté-

nelem egy-egy jelentős epizódját örökítik meg, míg hasonló törekvésű faszobrai, körplasztikai inkább a női szépség egyszerű és tiszta eszményképeit éltetik a hódoló emberi tekintetek előtt. **Gál Lehel** két vegyes technikás táblaképe az ég–víz–kő hármásának anyagszerű természetmisztikáját kívánja szuggesztíven elénk tárni. **Halla Tibor** madárperspektívájú színes, vastag festékhúsú, félig vagy teljesen absztrakt város- és/vagy kvázi tájképeket hoz makro közelségbe tekintetünk elé. **Kalmár Márton** beszédes vörösmárvány torzó büsztje több, mint csorbult fej és töretlen nyak. **Kovács Keve** két ólomozott üveglakka akárha két remekbe szabott színes betű és kép kollázs lenne. **Laczkó Andrea** enigmatikus képmotívumokat lebegtető, társító, összeépítő triptichonja mintha egy rejtelessé tett és szubjektívvé formált mikro- és makrouniverzum titokzatos egymásra vetüléséről, illetve egymásba fordulásáról szólna. **Lóránt János Demeter** bizarr hangulatú, groteszk és fanyar humorú életképei az emberi természet gyarlóságait, torzulásait empatikus szeretettel, fanyar s egyben jóindulatú részvétellel kezelik, közvetítik. **Marosi Kata** lebegtetett és/vagy összekötözött időtlen „marokköveket” (megítélhetetlen nagyságú szikladarabokat) ábrázoló, a szent és a profán jegyében született festményei, valamint digitális nyomatai mintha az emberi kapcsolatok vagy éppen magányok tárgyiasított allegóriái volnának. **Molnár Sándor** hálószerű anyaghalmazokat megörökítő, számítógépben manipulált transzparens fotóprintjein mintha fent akasztana, kifogna, csapdába, „varsába” csalna vágyott, misztikus fényjelenségeket. **Pataki Ferenc** *Fénykör, Tikkasztó nyár, Trianon tabló* és *Télben, fagyban* című festményei nemcsak a művész nyughatatlan, széles szellemi, történelmi és kultúrhistoriai távlatokban gondolkodó, a problémák, a jelenségek gyökerét megragadni akaró természetéről, de színes egyéniségéről és az anyagok iránti olthatatlan vonzalmáról is tanúskodnak. **Popovics Lőrinc** fekete gránitból és üvegből készített, neolitikus ősfomákra emlékeztető szobrai a súlyos, sötét, átláthatatlan tömb- és tömegszerűség, valamint a fény, az áttetszőség, a tükröződés atavisztikus ellentétére épülnek. **Sejben Lajos** motoros fűrészsel karistolt, megformált piros-feketere festett expresszív, primitív faszobra akárha arclángot formálna, úgy kontraposztol kékes-lilás, gesztusos, gyermekrajzszerű, fél-figurális lírai tájkép-rezonanciáival. **Serényi H. Zsigmond** minimalista–strukturálista–konkrét festészete a fehér, szürke, fekete (anti)színek mértani rendbe fogott árnyalataival és a kép felületére applikált, kizárólag vízszintes elrendezésekben gondolkodó plasztikus, hó-tónusú zsinórok arány- és árnyékrendszereivel foglalkozik. **Sinkó János** fantáziadús színes formák „szurrogátumait” lebegteti, terelgeti valamiféle éteri rendbe, ülepíti, rendezgeti szürrealis, metafizikus kövületminták, asszociatív kavicsstruktúrák és meghatározhatatlan alakláncolatok tarka gyűjteményeibe, vagy küldi imaginárius transzmissziókba. **Szabó Tamás** nagy leleménye a szép és a rút, a tisztán dekoratív és az expresszív formák, felületek, minták és anyagok összeütköztetésében rejlik. **Szathmáry Gyöngyi** a világfájdalmas „eltörött a földön minden” és a „minden egész eltörött” jegyében alkotta meg expresszionista kisplasztikáját, valamint eruptív bronzszobrát. **Székó Gábor** mészaköböl és fából készített kubisztikus, geometrizáló plasztikai nem pusztán jelentés nélküli absztrakt vagy konkrét szobrok, hiszen mértani formáiknak szimbolikus értelmük, metaforikus funkciójuk, töltésük van. **Volker Beyer** a primitivista art brut jellegű fafaragást, szerkesztést, konstruálást a hasonlóan kezdetleges monokróm festéssel, színezéssel vegyítő-ütköztető szürrealisztikus művei egyértelműen megállásra készítenek és elgondolkodásra kényszerítik az embert. Végül **Zombori László** lírai absztraktba hajló, vágyott, valahol látott vagy csak elképzelt tájképei arról győznek meg bennünket, hogy a szépség valahonnan mélyről jön, s a mélység szépsége nagyon messzire ér, mert szöveget üt a gondolkodó fejekbe, és szöveget ver az érző szívekbe.

JEGYZETEK

¹ <http://www.hollosizsolt.hu/index.php?waction=ext14>

² Uo.

³ Uo.

⁴ Uo.

⁵ Uo.

⁶ Uo.

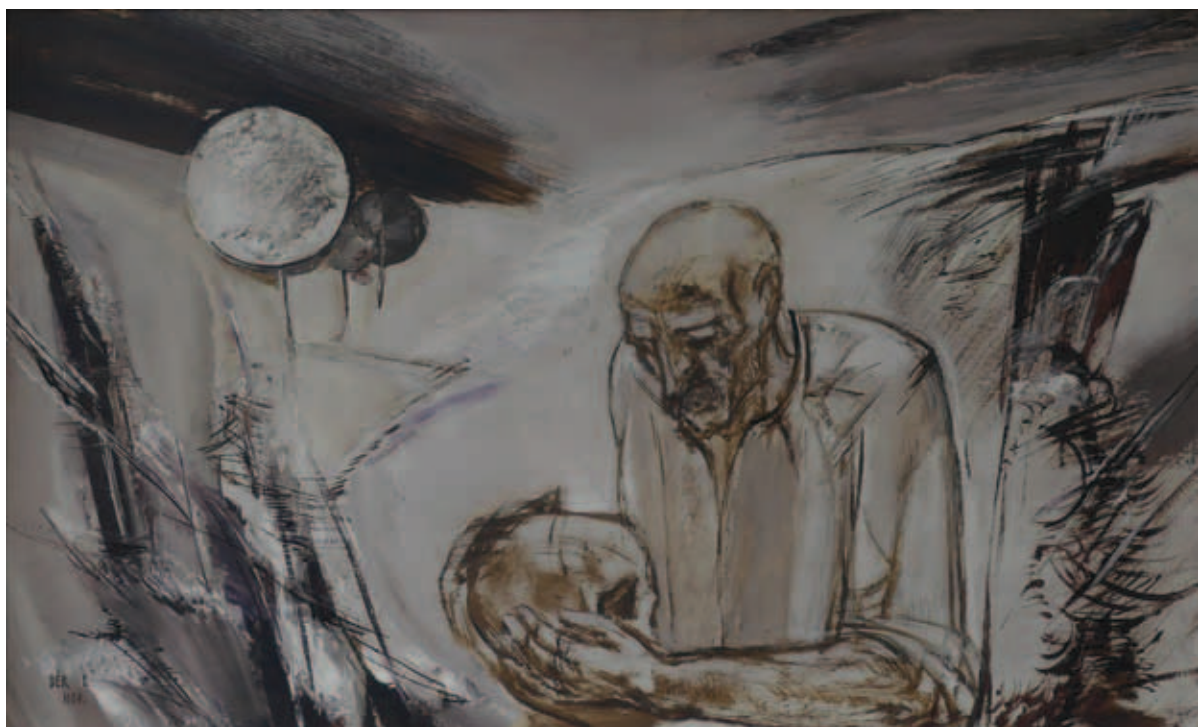
⁷ <https://tizatajonline.hu/kepzomuveszet/muhelymunka-i-szog-art-2/>

⁸ Uo.

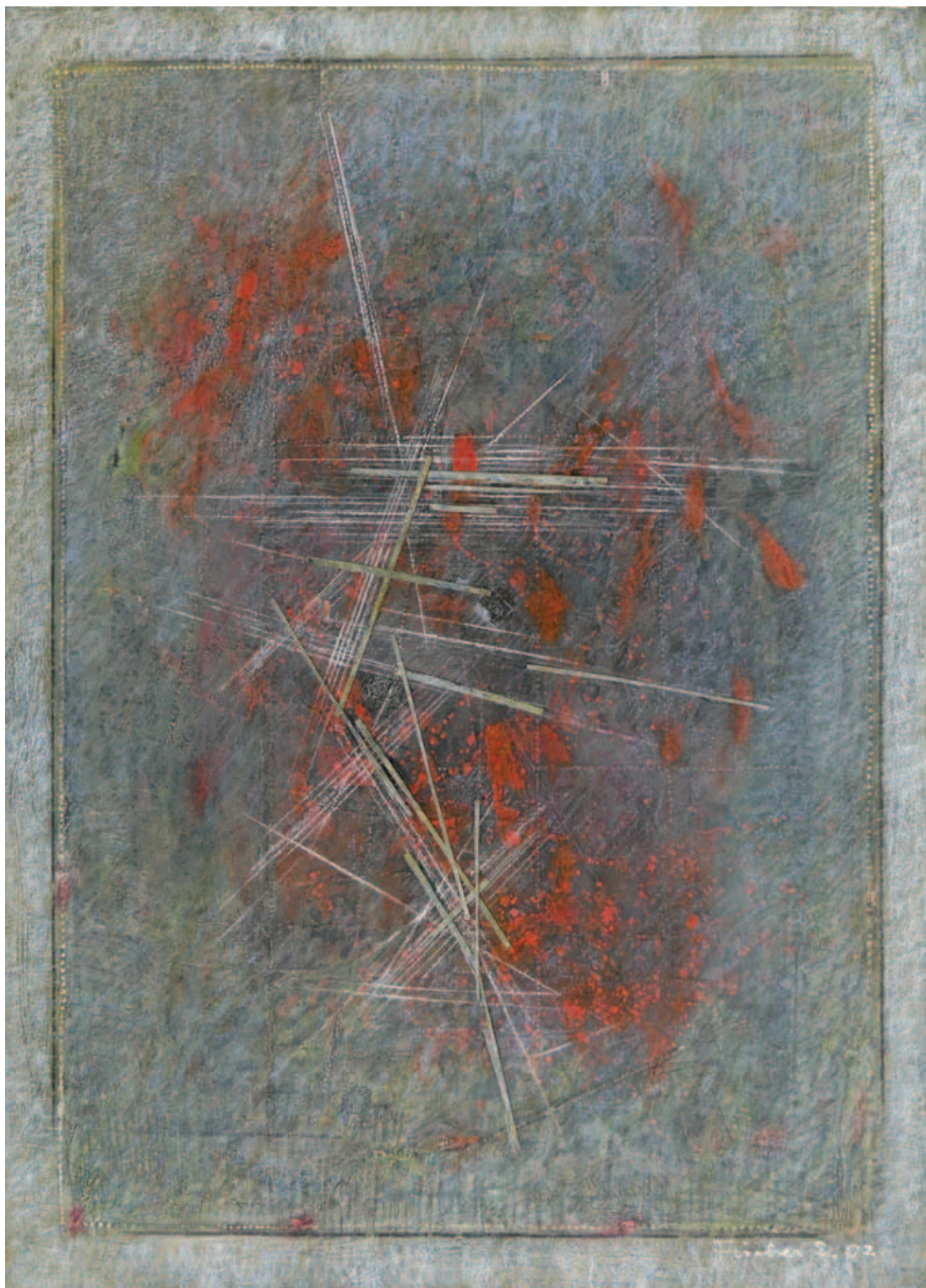
⁹ Uo.

DEÁK ZOLTÁN, Eltéblábólók, 2016, fa, fonál, vászon, 50x70 cm

DÉR ISTVÁN, Ásatás, 1980, olaj, farost, 61x101 cm

KASS JÁNOS, Cantata profana, 1966, rézkarc, papír, 39x29,5 cm

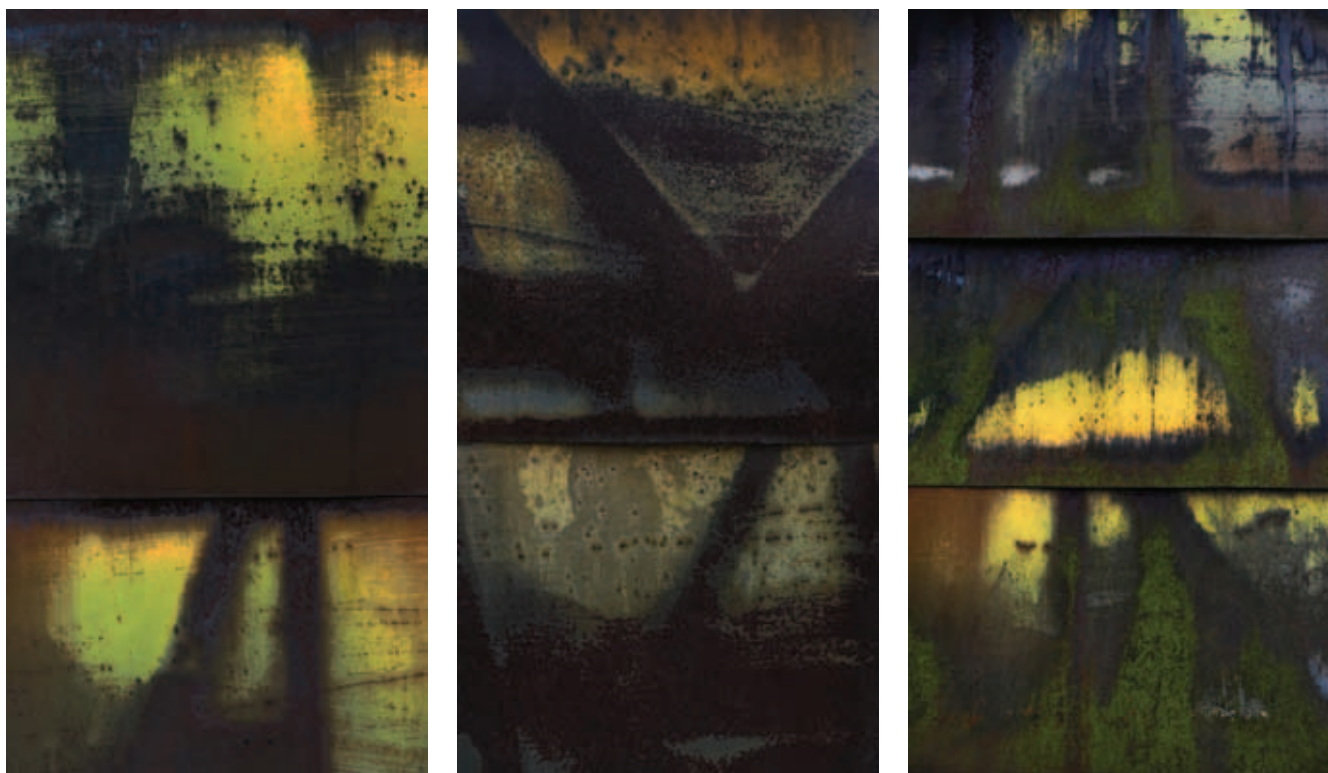
◀ FISCHER ERNŐ, A lét keletkezése, 1999, vegyes technika, papír, 69x49,5 cm

NOVÁK ANDRÁS, Cím nélkül, é. n., olaj, farost, 86,5x61 cm

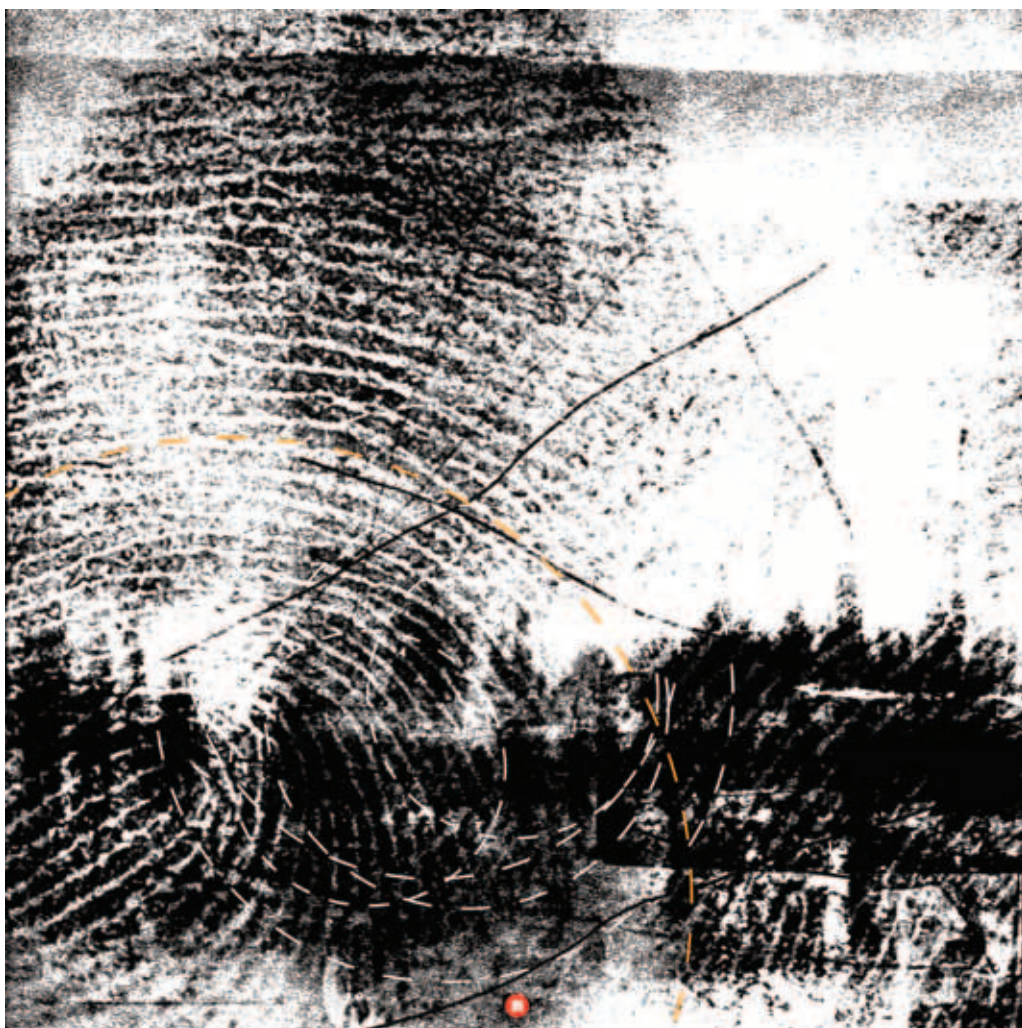

LÁZÁR PÁL, Hóolvadás, é. n., olaj, farost, 60x80 cm

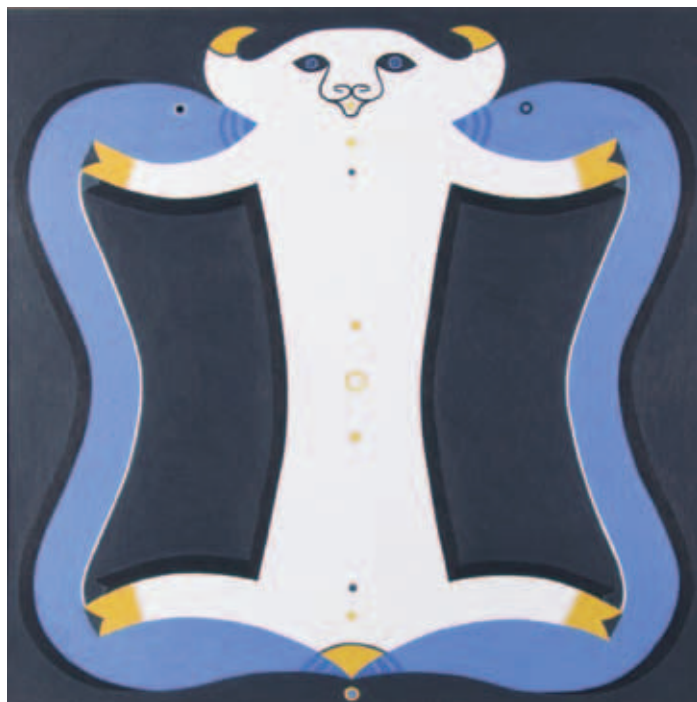
ARANYI SÁNDOR, Kloart 22, I-III., 2023, fényfestmény, C-print, (3x) 60x33 cm

BÍRÓ ILDIKÓ, Fél-Emlék, 2019, C-print, vegyes technika, 70x70 cm

BRZÓZKA MAREK, Balaton I., 2021, balatoni vöröskő, fűszál, epoxigyanta, 40x20x30 cm

DARÁZS JÓZSEF, *És megszületett*, 2017, akril, farost, 70x70 cm;
Lábait befordító, 2017, akril, farost, 70x50 cm

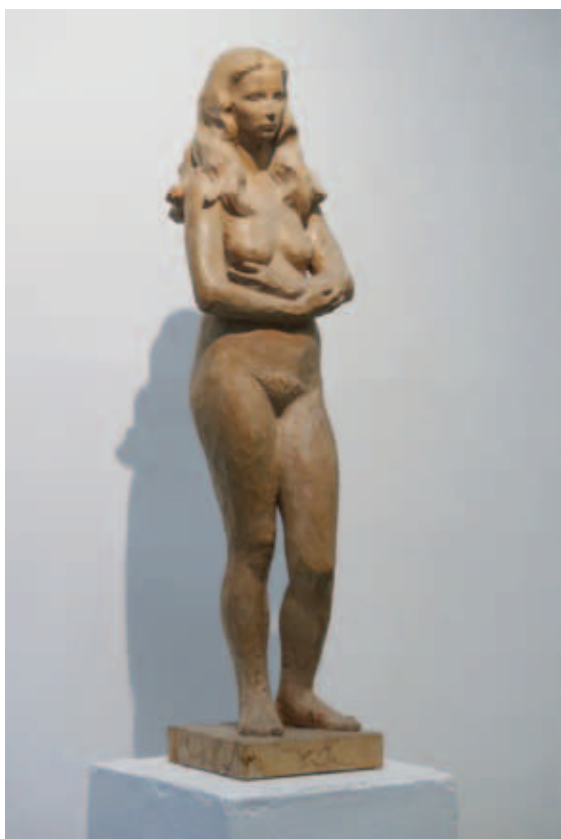
ESZIK ALAJOS, *Limes*, 2017, pasztell, papír, 80x60 cm;
Caliban és a kubizmus, 2018, pasztell, papír, 80x60 cm

FARKAS PÁL, Balerina, é. n., bronz, gránit, 45x28x14 cm; Barcsay, é. n., bronz, márvány, 32x15x15 cm

FELHÁZI ÁGNES, Vándorcirkusz I., 2021, akril, fatábla, 40x50 cm

FRITZ MIHÁLY, Vera, 2015, fa, 81 cm; Zita, 2018, fa, 107 cm

GÁL LEHEL, Az ég tükre I., 2023, vegyes technika, farost, 101x81 cm;
Újabb jelentés, 2016, vegyes technika, farost, 101x81 cm

KALMÁR MÁRTON, Nyak, 1998, vörös márvány, 37x24x27 cm;

KOVÁCS KEVE, Kecskés üvegvariáció I-II., 2022, ólmozott, festett, szitázott üveg, 55x55 cm

LACZKÓ ANDREA, Vetületek III., 2021, akril, farost, 100x70 cm

LÓRÁNT JÁNOS DEMETER, *Kullancsvadász*, 2019, olaj, vászon, 100x70 cm

MOLNÁR SÁNDOR, Fénycsapda 1-2., 2020, fotoprint, (2x) 70x50 cm

PATAKI FERENC, Fénykör, 2022, akril, homok, metál, vászon, 70x70 cm;
Szikkasztó nyár, 2022, akril, vászon, 70x50 cm

POPOVICS LŐRINC, Csend, 2023, andezit, üveg, márvány, 41x16x10 cm;
Fényvitorla, 2022, gránit, üveg, márvány, 38x12x6 cm

SERÉNYI H. ZSIGMOND, Képarcitektúra 02, é. n., olaj, vászon, zsinór, 50x50 cm;
SINKÓ JÁNOS, Széthulló világ, 2021, olaj, vászon, 40x40 cm

SZABÓ TAMÁS, Himzett fej, 2019, vegyes technika, vászon, 30x25 cm

SZATHMÁRY GYÖRGY, „Eltörött a földön minden”, 2015, bronz, 30x27x16 cm; Robbanás, 1983 kl., bronz, mészkő, 49x36x29 cm

VOLKER BEYER, Az álmohajó, 2022, festett fa, 23x43x18 cm

